

ved Gjennemførelsen støder paa Vanskeligheder, som man ikke seer, idet man blot slaaer Grundsætningen fast. Det er en let Sag, saaledes med et Par Ord at slaae en Grundsætning fast, medens Gjennemførelsen af den kan være forbunden med overordentlig stor Uleilighed og Besvær; man vil finde, at Love, der med saa Lintet gaae igjennem Thingene, kræve en Uendelighed af Bryderi, naar de skulle bringes til Anvendelse. — Jeg skal saaledes nævne den lille Lov om de Fattiges Kasse; man har virkelig ingen Forestilling om, hvilken Mæsse af Spørgsmaal den har givet Anledning til. Nu er imidlertid denne Bestemmelse kommen ind i Finansloven, og Regjeringen anseer Reformen i og for sig for ønskelig og vil paa bedste Maade stræbe at gennemføre den. Lad os antage, at der bliver et Justitsembede ledigt, saa ville de Sportler, der høre dertil, for det kommende Finantsaar tilflyde Statskassen, der vil blive ansat en foreløbig Gage for dette Embede, med denne Gage vil det blive slaaet op, og det vil blive besat. Foraauidt man nu bliver enig om en Lønningslov, saa vil Sagen dermed være endt. Foraauidt derimod Lønningsloven skulde svande, idet det ikke lykkedes at tilvejebringe Enighed mellem de forskjellige Afdelinger af den lovgivende Magt, hvorledes vil Forholdet saa blive? Dette Spørgsmaal er jo ikke uden en vis Interesse. Kan da den af Regjeringen saaledes foreløbig fastsatte Gage forandres gennem Finansloven? Kan denne Gage ned sættes gennem Finansloven? Det er et Fortolkningsspørgsmaal. Jeg vilde ikke ansee det for rigtigt, naar man foretog en saadan Nedsættelse — en Forhøielse behøver man vel ikke at frygte for; men dersom det skete, vilde jeg antage, at det dermed havde vilst sig, at Overenskomsten om Gjennemførelsen af Reformen ikke længere var tilstede, vilde jeg antage, at Regjeringen derved fik en fuldkommen fri Stilling. Reformen hviler paa den

Forudsætning, at man kan blive enig om en Lønningslov, og at man, indtil denne Lønningslov endelig er vedtagen, tillige kan blive enig om de foreløbige Bestemmelser, og at man ikke gennem Finansloven vil berede Regjeringen Vanskeligheder. Dersom nu disse Forudsætninger skulle vise sig ikke at være forhaanden, saa mener jeg, at man vil staae frit ligeoverfor Spørgsmaalet, da det saa var blevet godtgjort, at man var gaaet ud fra Forudsætninger, som desværre viste sig ikke at holde Stik. Jeg veed nu ikke, om den ærede Landsthingsmand vil finde de af ham opstillede Spørgsmaal besvarede i hvad jeg her har sagt, men saaledes vil Sagen stille sig for mig.

Hjerring: Ja, der er et Punkt, hvori jeg er aldeles enig med den høitærede Minister, og det er, at Reformen i og for sig er ønskelig, men det forekommer mig, at det fremgik af den høitærede Ministers Foredrag, at der dog viste sig at være en forskjellig Opfattelse tilstede fra Ministerens Side, i Sammenligning med den Opfattelse, som jeg troer vil være den, Landsthinget maa holde fast paa. Den høitærede Minister yttrede nemlig, at der ved denne Bestemmelse i Finansloven er paabegyndt en Reform. Dette forudsætter, at Reformen vil vedblive at gaae sin jævne gode Gang. Jeg har derimod troet, at det skulde opfattes saaledes, at Bestemmelsen blot skulde indeholde en Bemyndigelse til en Prøve for et Aar, og hvis det i dette skulde vise sig, at Prøven ikke faldt tilfredsstillende ud, skulde det være opgivet at sætte Sagen igjennem ad den Vej. Hvis det derimod skulde betragtes, som om det nu ved denne Bestemmelse i Finansloven var slaaet fast, at denne Sag skulde føres igjennem, uanset de Betingelser, hvorunder den kunde føres igjennem, saa kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at der kunde være Grund til ikke ringe Betænkelse.